

Publicerad 2013-01-11 23:06 av Pseudointellektuell, trevligt dryg fitta.

Objekt CXIV - (dagboksanteckningar räddade från golvet i källaren före stormen)

Utomhus är som jag är inuti
blåser det oändlig vinteröken
och det stämmer
att allting som känns bra är värdelöst
egentligen
för det är så världen fungerar.

Den enda renheten är det som jag kan ge till andra människor
och vad är det
förutom mer av ångesten och mörkret
och jag försöker skrika
hela tiden
men jag får ingen luft
förutom när jag skriver
och det fattas
något.

Det är som att sova, som att lägga sig och
lägga jaget i ett jävla glas vid sidan av sängen
som löständer och se hur det fräts bort
men du skulle säkert inte ens förstå om jag gjorde det, för
jag hugger sönder tankarna,
i småbitar,
som nån jävla Freddy Krueger när jag försöker visa för dig
för de får inte plats i ord och helvete...

Jag kväljer mest på det jag försöker säga
för det går inte att uttrycka nånting utan att
känslolokalt döda en hel by
vars enda brott var att de sparade sina mjölkttänder
i glasburkar i de smutsiga garderoberna
och jag fattar inte hur Jesusmetaforen kan kännas så tilltalande
att slå spikar genom händerna och fötterna
och blöda offentligt framför människorna
som köper grönsallad på hötorget.
Men vadfan skulle det betyda
egentligen?

Men jag går runt hela tiden och försöker vara en människa

trots att huden kliar
för att det är inte jag och jag
vill bara riva upp allting och visa vad som inte finns därinnanför
och det är bara det att oftast så fungerar det.
Oftast går det att vara sån
men ibland så blåser det för mycket,
eller så är det för många fotsteg i snön,
eller så är det hon som ropar efter en
när man har tappat sina nycklar
bakom sig på vägen.

Och jag är så jävla rädd för att anpassas,
så jävla rädd för att börja ta mediciner
för att döda mig själv eller
jag lever egentligen i jaget och tror att det är verkligt
för det skrämmer mig så jävla hårt att kasta bort allting
och försöka existera på samma villkor som dom andra
som sagt det enda rena finns i jesusmetaforen
vad kan du ge till andra
- och om det inte räcker så börja karva -
skär ut köttstycken ur underarmarna och dela ut till hemlösa

-Ett skålpund kött till de hungrande barnen!

För det är fadersgestalten och det evigt, ständigt tornande
som mullrar ovanför och kräver, är krävande
vill tugga i sig allt
och det fungerar inte
för det enda jag kan erbjuda är tomhet
och det räcker inte till för någon.

Men jag måste försöka fattar du inte det?

Jag måste göra något
annars skulle jag lika gärna ta livet av mig,
för vadfan vore poängen
om jag inte ens försökte göra så att ljusglimtarna överlevde,
som en eldväktare
på klipphällarna vid riddarfjärden

vad är det för mening annars?

jag vill inte tro dig

för

då

har jag ingen mening.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pseudointellektuell, trevligt dryg fitta. med Poeter.se id #34035 innehar upphovsrätten